1 Lecția de știință a destinului

Există o hartă complet falsă a limbii umane. Pe ea ar trebui să vedem zonele unde se simt diversele gusturi, cum ar fi sărat pe marginile limbii, dulce pe vârf, amar către bază. A desenat-o un tip acum o sută de ani și de-atunci copiii sunt siliți să o învețe pe dinafară.

Dar e greșită, *complet* greșită. Adică o dă în bară cu totul. De fapt papilele noastre gustative sunt identice, pot detecta orice gust și sunt plasate peste tot. Domnul Landau, profesorul de științe pentru clasa a VII-a, tocmai a întins o hartă ponosită și ignorantă a vechii împărțiri a limbii și ne explică despre cum oamenii au înțeles greșit, încă din vremuri imemoriale, știința gustului.

Toată lumea, inclusiv Bob English Care Desenează, e foarte atent azi, fiindcă e prima zi de „Cum simțim gustul", cunoscută și sub numele de „Lecția de știință a destinului". Se crede că, într-una dintre următoarele zece zile de școală, cel puțin o persoană din clasă își va afla soarta: dragoste adevărată sau moarte tragică.

Da, acestea sunt singurele variante.

Pe Bob English Care Desenează îl cheamă de fapt Robert English. Prin clasa a IV-a, învățătoarea noastră, doamna Diamatis, a început să-i zică Bob English Care Desenează, fiindcă era mereu pierdut în visare și mâzgălea cu o cariocă cu vârful foarte subțire. Doamna Diamatis obișnuia să spună:

— Bob English Care Desenează, ne spui te rog înmulțirea cu opt?

Era treaba ei să se asigure că nimeni nu termină clasa a IV-a fără să știe să înmulțească rapid. Și de atunci așa i-a rămas numele.

În vreme ce toți colegii îi sorb vorbele domnului Landau, eu mă uit la harta limbii și aproape că-mi doresc să fie corectă. E ceva frumos la săgețile alea negre și groase: aici acru, aici sărat, de parcă toate ar avea locul lor. Nu ca în cazul limbii umane, care e un haos complet.

2 Oameni buni, oameni buni

E vineri după-amiază, ultima oră. Educație fizică. Doamna Warner și cu mine am bătut palma de vineri. Facem asta în fiecare săptămână, fiindcă eu urăsc școala, iar ea își urăște munca și amândoi trăim pentru ziua de vineri.

Jucăm volei, cu semnul exclamării. Așa a scris doamna Warner pe tabla de lângă ușile sălii de sport: *Volei!*

Combinația dintre cuvântul ăsta și mirosul primului etaj, adică al cantinei după prânz, îmi trezește în minte un fel de ecou, ca un strigăt îndepărtat.

Dimineața, cantina miroase a prăjeli și dulciuri, de exemplu a crochete de pește și biscuiți. Însă după prânz e altfel. Bănuiesc că se simte mai bine mirosul de transpirație de la copii și de gunoi. Sau poate că, la ora aia, cantina nu mai miroase a ceva ce urmează. Ci a ceea ce a fost deja.

* * *

Volei!

Doamna Warner e lângă fileu, cu mâinile pe genunchi, le strigă ceva copiilor și zâmbește ca o apucată.

— Bravo! strigă când Eliza Donan lovește mingea cu antebrațul, fără tragere de inimă. Grozavă lovitură!

Dacă n-ai cunoaște-o pe doamna Warner, ai zice că n-ar vrea să fie în altă parte. Poate experimentează teoria maică-mii, care spune că, dacă zâmbești fără motiv, la un moment dat chiar o să începi să fii fericit. Mama mă îndeamnă mereu să zâmbesc și speră c-o să mă transform într-o persoană zâmbăreață, ceea ce, să fiu sincer, e un pic sâcâitor. Dar știu că e foarte atentă cu mine de când ea și tata au făcut marele anunț că urmează să vândă casa. Mi-a înregistrat și o mulțime de episoade din *Cele mai amuzante filmulețe din America* – terapia mea de zâmbit.

O rog pe mama să-și rezerve tratamentele-minune pentru spital. E asistentă la secția de terapie intensivă și trebuie să-și verifice pacienții o dată la cincisprezece minute. Bănuiesc că e greu să scapi de obiceiul ăsta de a tot verifica. M-am uitat totuși la episoade, care chiar mă fac să râd. Cum să nu râzi la *Cele mai amuzante filmulețe din America*? Animalele alea sunt țăcănite rău. Tot timpul cad de pe ceva.

Număr câte rotații mai sunt la „Volei!“ înainte să-mi vină rândul să servesc, apoi arunc un ochi la

uriașul ceas de pe perete, protejat de o cușcă. Calculez că există cincizeci la sută șanse să fiu salvat de clopoțel, dar, până să mă dezmeticesc, sunt în colțul din spate, ținând mingea în echilibru într-o mână și pregătindu-mă s-o plesnesc cu cealaltă.

„Nu te uita la minge."

„Uită-te la punctul în care vrei să trimiți mingea."

Dar sfatul din mintea mea e inutil, pentru că timpul încetinește până când vocile din jur ajung să semene cu un cântec de balenă pe sub apă.

„Mă rog, evident că «pe sub apă»", îmi zic. „Unde altundeva găsești balene?"

Ar trebui să fiu atent la minge.

Exact când mă pregătesc s-o plesnesc, am un sentiment, o premoniție, că mingea va ateriza dincolo de fileu, poate chiar în golul ăla mare din al doilea rând, unde Mandy și Gabe au grijă să nu stea prea aproape unul de celălalt, fiindcă se plac în secret.

Dar m-am înșelat. Mingea se înalță, cade și aterizează între picioarele lui Dallas Llewellyn, care stă exact în fața mea. Serviciul meu intră în categoria eșecurilor răsunătoare. Unele fete încep să bată rar din palme.

Aplauze.

Pauză.

Aplauze.

Pauză.

Aplauze.

Aplauzele sunt sarcastice. Știți celebra întrebare filosofică: „Cum se aude când aplauzi cu o singură mână?“ Ei bine, nu știu răspunsul, dar sigur sună mai bine decât aplauzele astea rare.

— Oameni buni! Oameni buni! urlă doamna Warner, așa cum face de obicei când elevii sunt răutăcioși, iar ea habar n-are cum să reacționeze.

Dallas îmi dă mingea să mai încerc o dată. O servesc imediat, ca să scap. De data asta se duce într-o parte, afară din teren. Apoi sună de ieșire, elevii se împrăștie în toate direcțiile și săptămâna se încheie.

Mă îndrept agale către doamna Warner, care stă lângă perete, pe un teanc de saltele împăturite, și își notează ceva în carnețel.

— Weekend plăcut, G! îmi urează. Victorie. Ne așteaptă patruzeci și opt de ore de libertate și frumusețe.

Încearcă să-mi impună numele G. Pe mine mă cheamă Georges, care se pronunță exact ca „George“, fiindcă „s“-ul nu se aude. Dar unii îmi zic „Jor-Jess“ sau „Gorgeous“[1]. Nu-mi pasă prea tare. Există și nume mai urâte decât Gorgeous, chiar și pentru un băiat.

[1] Superb, splendid, nemaipomenit de frumos, în limba engleză.

— G? Ești pe recepție? zice doamna Warner, fluturându-și mâna chiar sub nasul meu. Ți-am urat weekend plăcut.

— Da, îi răspund, deși de data asta nu vreau să mă gândesc la sfârșitul de săptămână.

Duminică ne mutăm. Mama e la spital, așa că trebuie să-l ajut pe tata.

— Șezi-te, mă îndeamnă doamna Warner și bate ușurel în teancul de saltele.

Dar eu mă întind pe podea.

Unii s-au decis să-și înceapă weekendul aruncând cu mingi de volei în ceasul uriaș de pe perete. E protejat de cușca de sârmă, n-au cum să-l strice, dar doamna Warner își face totuși datoria de a-i opri.

— Vin imediat, îmi zice și o ia la fugă urlând: Oameni buni! Oameni buni!

A fost o greșeală să mă întind pe jos. Sugerează că aș fi pe moarte, iar asta atrage vulturii. Sau, dacă nu pe moarte, măcar înfrânt. Sau, dacă nu vulturii, măcar pe Dallas Llewellyn.

Dallas se apleacă deasupra mea. Cât ai clipi, îmi pune un picior pe burtă. Așa, nonșalant.

— Frumoasă servă, Gorgeous.

Genul de tâmpenie clasică pe care o spun cei care-și necăjesc colegii. Asta a zis mama când a văzut ce-mi scrisese cineva în caiet, acum câteva săptămâni. Nu i-aș fi arătat, dar uneori îmi mai umblă prin lucruri. Zice că se pune la curent.

Adidasul lui Dallas se sprijină fix pe punctul de sub plexul meu solar. Doare. Respir superficial, fiincă nu vreau să-mi văd organele străpunse de călcâiul lui.

— Oricum pierdeam, îi zic, deși n-am habar dacă e chiar așa.

— Eram la *egalitate*, mârâie el.

Încerc să ridic din umeri, ceea ce e destul de greu când stai întins pe spate, cu un picior înfipt în burtă. Aș vrea să-i spun ce știu, anume că destinul omenirii nu atârnă de rezultatul unui meci de volei jucat de niște puști de-a VII-a într-o școală foarte veche din Brooklyn, care miroase a o sută de ani de mâncare.

În schimb, îl apuc de gleznă și îl ridic. Cam de un an ridic greutăți cu tata în fiecare dimineață. Sunt doar unele mici, din plastic albastru, pe care le țin sub patul alor mei, dar efectul e cumulativ. Dallas dă din brațe fără folos, apoi cade ca un bolovan.

E o chestie inofensivă. N-aș vrea să-i fac vreodată rău. Știu că nu va trece mult și incidentul nu va fi decât o amintire îndepărtată pentru amândoi. Dar durerea e durere și prefer s-o evit.

3 Un băiat de vârsta ta

Duminică dimineață stau în holul blocului și mă uit la oamenii de la firma de mutări care se mișcă de colo-colo. Tata zice că eu țin ușa, dar de fapt e proptită cu un triunghi din lemn zgâriat, care îmi amintește de cuburile de la creșă. De fapt, mă uit la pana aia de lemn și îmi amintesc cum, împreună cu Jason, construiam rampe super lungi pentru mașini. Acum Jason se îmbracă precum un skateboarder, ceea ce nu este. Și, de câte ori Carter Dixon sau Dallas Llewellyn mă strigă Gorgeous, Jason nu face absolut nimic.

Scot capul pe ușă și inspectez trotuarul pustiu. Afară e o lumină orbitoare, iar copacii aruncă umbre mișto pe trotuar.

Tata e în camion, asigurându-se că mobila e scoasă într-o anumită ordine. Cred că e la fel de util ca mine, care păzesc pana de lemn.

Aud un sunet. E un zumzăit ciudat, acut, pe care cred că îl *auzeam* de mai mult timp, fără să-mi dau seama. Ar trebui să existe un cuvânt pentru

asta – când auzi ceva și, simultan, îți dai seama că îți umblă prin minte de vreo cinci minute, fără voia ta.

Mă uit în jur să văd ce zumzăie, mai întâi la vechiul candelabru galben care atârnă deasupra mea, apoi la interfonul argintiu de pe perete. E din acela care are o tastatură și o micuță cameră video, pentru ca locatarii să vadă cine e în hol înainte să descuie ușa blocului. Tata mi-a arătat deja cum funcționează.

Fac un pas către interfon și zumzetul încetează.

Revin cu gândul la Jason, care a fost prietenul meu de fiecare zi după școală până în clasa a VI-a, când a plecat într-o tabără de șapte săptămâni. La întoarcere, în septembrie, s-a așezat la masa elevilor cool, de parcă acolo îi fusese mereu locul.

Dintr-odată, de deasupra mea se aude un tărăboi îngrozitor, un amestec bizar de zdrăngăneli, păcănituri și bocăneli, care stârnește ecouri în holul cu gresie. Apoi pe palierul din capul scărilor își fac apariția doi câini: unul galben, uriaș, și unul mai mic și negru. În spatele lor e un băiat cam de statura mea. Cu o mână ține lesele răsucite, cu cealaltă se ține zdravăn de balustradă.

Mă lipesc de ușa deschisă, așteptându-mă să-l văd pe băiat cum e tras afară de câini. Dar nici vorbă de asta. În schimb, îl târăsc aproape în cerc, până la o ușă de sub scări. Se răsucesc așa de repede, că

vreo câteva secunde băiatul țopăie într-un picior și e mai-mai să cadă într-o parte, ca în desenele animate.

Ușa de sub scări e închisă. Câinii așteaptă în fața ei, dând încontinuu din coadă. Băiatul, fără să-mi arunce nici măcar o privire, se chinuie să scoată un breloc uriaș din buzunarul din față al blugilor. Alege o cheie, descuie ușa și-o împinge. Văd alte trepte, care duc în jos.

Câinii o zbughesc, trăgându-l pe băiat după ei, iar ușa se trântește în urma lor. Cu zgomot. Apoi totul se scufundă iar în tăcere.

Știu precis ce-ar spune tata dacă ar fi aici. N-ar pomeni de chestiile bizare – cum au fugit câinii direct la o ușă misterioasă de sub scări sau brelocul uriaș al puștiului. Tata ar zice numai: „Uite, Georges! Un băiat de vârsta ta."